

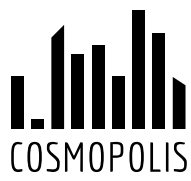
HOSTINEC *u Prahe*

JULIE CAPLINOVÁ

*Vydajte sa do uličiek malebného mesta na Vltave
a nechajte sa očariť jeho romantickým príbehom*

COSMOPOLIS

HOSTINEC

v Praze

JULIE CAPLINOVÁ

JULIE CAPLINOVÁ
HOSTINEC
u Prahe

Vydala GRADA Slovakia s.r.o., pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 305. publikáciu.

A Little Place in Prague, vydanú vydavateľstvom One More Chapter v roku 2024,
preložila do slovenčiny Jarmila Debrecká.
Jazyková redakcia Anetta Letková
Ilustrácie na obálke Kateřina Brabcová
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Alexandra Janogová

Vydanie 1., 2025
Počet strán 336
Tlač CPI Moravia Books s.r.o.

Originally published in the English language by One More Chapter under the title *A Little Place in Prague*. Julie Caplin asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

Copyright © Julie Caplin 2024
Cover Illustration © Kateřina Brabcová

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2025
Translation © Jarmila Debrecká, 2025

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané. Automatizovaná analýza textov alebo dát v zmysle čl. 4 smernice 2019/790/EU a používanie tejto knihy na tréningovanie AI sú bez súhlasu nositeľa práv zakázané.

ISBN 978-80-8090-998-7 (ePub)
ISBN 978-80-8090-997-0 (pdf)
ISBN 978-80-8090-996-3 (print)

*Mojim drahým priateľkám
Petre Láskovej a Tereze Lebedovej.
Táto je pre vás.*

Tento román je fikcia. Mená, postavy a dej sú dielom autorkinej predstavivosti. Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, s udalosťami alebo miestami je čisto náhodná.

Prvá část

1. kapitola

September

„Alo, som tu!“ zavola Leo na prahu bytu, ktorý bol na najvyššom poschodí, a prešiel okolo kufrov uložených v predsieni hneď za dverami.

Neozvala sa žiadna odpoveď, len tiché zakliatie. Podišiel teda k otvoreným dverám jednej z izieb a všimol si muža – asi tak v jeho veku –, ako hľadá do návodu na zostavenie nábytku.

„Ahoj, ty musíš byť môj nový spolubývajúci,“ pozdravil ho, odhodil batoh na podlahu a rozhladol sa po svetlej vzdušnej miestnosti s drevenými oknami zasadenými do šikmej strechy. Na prvý pohľad nevyzeral jeho *domov*, kde mal bývať nasledujúce tri mesiace, vôbec zle. Dúfal, že aj so spolubývajúcim si padnú do nôty, hoci sa mu zdal trochu málovravný. Lenže kto by nebol, keď má okolo seba samé vrecúška so skrútkami a napoly zmontovaný rám posteľe.

Jeho nový spolubývajúci zdvihol hlavu. „Čože?“ zamumlal a zamračil sa, až sa mu urobila vráska na čele. Očividne sa mu hlavou prehánali myšlienky na to, kam ktorá skrútka patrí. „Jasné, ahoj.“

„Som Leonardo Knight,“ zamával mu Leo, pretože druhý muž mu zjavne nemienil podať ruku. „Ospravedlňujem sa, že som sem tak vpadol. Vyzerá to tak, že máš poriadne veľa práce. Nepotrebuješ pomôcť?“

„V pohode. Som Steve Munt.“ Vstal. „Dorazil si ešte len teraz?“

„Áno, ráno som vystúpil z lietadla na Letisku Václava Havla.“

Mal radosť, keď vyslovil český názov, a dúfal, že jeho výslovnosť bola správna.

„Čože?“ Muž sa zamračil, akoby vôbec nerozumel. Leo si pomyslel, že jeho nový spolubývajúci je buď menej chápaný, alebo trochu hlúpy. Nevedel, čo z toho si vybrať.

„To je letisko tu v Prahe, vieš?“ odvetil Leo. Možno tento chlapík potrebuje len trochu nakopnúť. „Majú tu skvelú dopravu, z lietadla som vystúpil ešte len pred hodinou a pol a už som tu. Zdá sa, že si prišiel oveľa skôr a stihol si nakúpiť.“

„Nie, prišli sme asi pred polhodinkou.“ Druhý muž ukázal hlavou na rozhádzané dosky na podlahe. „Toto sme priviezli so sebou. Moja priateľka išla nakúpiť.“ Trochu podozrievavo si Lea prezeral, čo mu nebolo veľmi príjemné. Vyzeral azda hrozivo? Alebo divne? Obaja mali na sebe tričká a džínsy, aj keď Leo absolvoval dlhú cestu a na jeho oblečení od Armaniho to bolo poznať. Roztrhnuté tričko – v poslednom čase veľmi moderné – bolo výsledkom blízkeho stretnutia s ostnatým drôtom, keď sa jeden veľmi nespokojný chlapík rozhodol, že si s Leom vybaví, že bozkáva jeho priateľku. Niežeby sa sťažovala alebo sa o svojom partnerovi vopred zmienila.

„Vyzerá to tu slušne, však?“ pokračoval Leo, pretože sa rozhodol trochu viac spoznať svojho nového spolubývajúceho.

„Čože?“

„Tento byt... vôbec to tu nie je zlé.“

Otočil sa, rozhliadol sa po chodbe a nazrel do menšej prázdnej izby oproti. Byt bol celkom dobre dispozične riešený. Leo mal v pláne zájsť do neďalekej Ikey, kúpiť si matrac na spanie, posteľnú bielizeň a niekoľko základných vecí a potom sa s nákupom vrátiť Uberom. Ikea bola otvorená do ôsmej, takže mal kopolu času. Keď vám niekto ponúkne prenájom nezariadeného bytu za symbolickú cenu, zvlášť keď tu budete štvrtroka na stáži, boli by ste blázon, keby ste to odmietli.

„Nedáš si pivo?“ spýtal sa Leo. „Zobral som niekoľko vychladených fľašiek z obchodu hneď vedľa.“

„Pivo?“ Steve sa pozrel na hodinky, potom na návod, ktorý stále študoval, a poškriabal sa na tvári. „Prečo nie? Aj tak mám z toho pomotanú hlavu. Je to práca pre dvoch, takže momentálne nemôžem nič robiť.“ Vstal.

Leo sa uskrnul. „Radšej mi povedz, kde je tu kuchyňa. Zatiaľ som si stihol len odhodiť batožinu za dvere.“

„Musíš vyjsť po schodoch. Tento byt je postavený hore nohami,“ zamračil sa chlapík. „Kuchyňa a obývačka sú na poschodí.“

Leo si pomyslel, že je to skvelý nápad. „Super. Predpokladám, že je odtiaľto skvelý výhľad, keď sme hneď pod strechou.“

„Stále sa trmácať hore a dole schodmi by som práve za skvelý nápad nepovažoval. Koniec koncov, ja tu bývať nebudem.“

„Aha.“ Leo, ktorý ho nasledoval do kuchyne, sa zarazil, pretože tá informácia ho prekvapila a bol za ňu vďačný.

„Bude tu bývať moja priateľka. Len jej pomáham so sťahovaním. Som tu na skok cez víkend a hneď zasa idem späť. Prešli sme

Francúzsko, Belgicko a Nemecko, máme za sebou osemnástťhodinovú cestu.“

„Aha, jasné. Rád som sa s tebou zoznámil.“ Táto informácia vysvetľovala jeho podozrievavé pohľady, ktoré vrhal na Lea. Nebol samoľúby, no ani hlúpy.

Steve pokračoval: „Je tu na stáži v nejakom pivovare. Podľa mňa je hlúposť trepať sa tak ďaleko, aby sa naučila variť pivo!“

„V tom s tebou nesúhlasím, kámo,“ zavrčal Leo s núteným úsmevom a pocítil k neznámej spolubývajúcej solidaritu. Potešilo ho, že s ňou má niečo spoločné. „Mal som ten istý nápad a vyzerá to, že sme sa prihlásili do rovnakého programu.“ Jediné, čo mu povedali, bolo, že sa bude deliť o byt s ďalším Európanom, ktorý si tiež chce prehĺbiť znalosti o českej kultúre, výrobkoch a priemysle. A ak sa zaujíma aj o pivo, potom je to veľké plus. V pondelok sa koná úvodné stretnutie, na ktorom sa zoznajú so svojím sponzorom z pivovaru a dozvie sa, kde bude nasledujúci štvrtrok pracovať. Získať stáž nebolo také jednoduché, vyžadovalo si to dosť papierovania, ale viac ako vlastná stáž ho zaujímala výhra, o ktorú sa počas pobytu súťažilo. Výherca totiž získa niekoľko ležiackych tankov a tiež všetko vybavenie na založenie vlastného malého pivovaru. Zadanie súťaže znelo pomerne jednoducho: uvariť pivo a vymyslieť marketingový a distribučný plán, ako s ním preraziť na trhu vo Veľkej Británii. Víťazné pivo bude potom hlavným artiklom novozałożeného *Vianočného pivného festivalu*. Bola by to úžasná príležitosť na propagáciu. Zaujímalo ho, koľko ďalších ľudí, ktorí získali stáž, má záujem založiť si vlastný pivovar.

Keď vošli do obývačky a on si všimol terasu, spokojne sa usmial. „Páni! Tak to je bomba!“

Steve pokrčil plecami. „Možno... teda pokiaľ sa rád pozeráš len na strechy. S poriadnym výhľadom – trebárs na more alebo na pláž – by to bolo lepšie.“

„Tak toho sa tu asi nedočkáš. Pokiaľ viem, Česká republika nemá more. Zároveň je však super, že odtiaľto môžeš navštíviť hneď štyri rôzne štáty, a nie je to ani tak ďaleko...“

Steve si ho prezeral, akoby hovoril nezmysly.

Vďakabohu, že tu nebude bývať, pomyslel si Leo a položil batoh na kuchynskú linku. *Možno mu len chvíľu trvá, než mu niečo dôjde.*

„Dávaj pozor na hlavu,“ varoval ho Steve. „Nechápem, ako mohol niekto do takéhoto priestoru so skosenými stropmi navrhnuť práve kuchyňu. Je to hlúposť a nočná mora. Oveľa lepšie by bolo spojiť kuchyňu s obývačkou a urobiť jeden veľký otvorený priestor.“

Leo prehltol nevhodnú odpoveď a namiesto toho prikývol: „Asi máš pravdu.“ No svojrázna kuchyňa s drevenými strešnými oknami sa mu celkom páčila. Mal tu pocit, akoby sa skrýval na vrchole hory s výhľadom na všetky strany. Otvoril niekoľko skriňiek, než našiel vhodné poháre. Síce sa nebránil pitiu z fľaše, ale pravý milovník piva vie, že chuti to práve neprospieva.

Vybral z batoha fľaše, dve z nich nechal na stole a zvyšok vložil do chladničky. Potom vzal poháre aj fľaše a presunul sa na strešnú terasu, kde chcel po čase strávenom na letisku, v lietadle a taxíku ešte využiť hrejivé slnečné lúče neskorého leta. Usadil sa do jedného záhradného kresielka pri malom stolíku, zhlboka sa nadýchol a vytiahol z vrečka kľúčenku s otváračom. Otvoril fľašu Pilsner Urquell a ozvalo sa typické zasyčanie. Bola to bezpečná voľba na prvý deň v Česku, ale tešil sa, že vyskúša niektoré remeselné pívá z miestnych malých pivovarov.

Podal Stevovi fľašu a otvárač.

„Vďaka.“ Steve sa posadil do druhého kresielka a korunkový uzáver s otváračom odložil na stolík.

Leo opatrne nalial pivo do pohára a sledoval, ako sa na ňom tvorí pena. Už podľa toho predvídal chuť zlatistého moku.

„Na zdravie,“ povedal, poriadne sa napil a potom s úsmevom postavil pohár na stolík. „Čistý nektár.“

Steve pokrčil nos. „Tým by som si nebol taký istý, keď občas vídam tie konce,“ zafrflal, ale napil sa.

Leo zavrel oči a vychutnával si osviežujúcu chuť piva a slnka na tvári. *Toto je skutočný raj*, pomyslel si. Po chvíli otvoril oči a zažmúril do slnka. *Dohája!*

Zovrel prsty okolo oroseného pohára, ktorý mu vykláza z ruky a s cinknutím dopadol späť na stolík. Na ruku mu vystrekla sprška piva.

„Anna, ty si už späť?“ Steve vyskočil, odignoroval Leovu nešikovnosť a vystrelil k žene, ktorá práve vošla cez francúzske okno na terasu. Majetnícky ju objal okolo pliec, zatiaľ čo Leo civel na Annu a popri tom sa neúspešne snažil utrieť si ruku.

„Toto je Leo, tvoj spolubývajúci.“

Leovi vyschlo v ústach a rozhojdať sa mu žalúdok. *Došľaka!* Čo to... Schmatol pohár a rýchlo sa napil piva, aby niečím zamestnal ruky.

„Toto je moja priateľka Anna. Anna Love.“ Steve vypol hrud', aby dal najavo, že Anna je *jeho a ty, kámo, by si si to mal zapamätať*. Leovi to pripomínalo správanie gorilieho samca značkujúceho si svoje teritórium. V duchu sa smial, pretože Steve očividne nemal tušenie, kto je Leonard.

„Ahoj, Anna,“ pozdravil ju Leo a sťažka prehltol.

„Ahoj, rada ťa spoznávam,“ odvetila Anna bez mrknutia a vôbec sa nesnažila vymaniť zo Stevovho bezpečného objatia. Uprela na Lea ľadový pohľad a nasadila výraz pokerového hráča, ktorý nič neprežrádzal.

Zažmurkal a vyčkával. Naozaj to povedala? *Rada ťa spoznávam? Čo ho vari nespoznala?* Samozrejme, že vedela, kto pred ňou stojí. Ako by ho mohla nespoznať?

Cítil, že sa mu krúčia kútiky pier... Neveriacky? Od údivu? Od sklamanania?

Vážne chce predstierať, že sa nepoznajú?

Aj po takom dlhom čase to bolo pre neho ako kopanec do žalúdka.

„Priniesla som ti mlieko, takže si môžeš pripraviť poriadny čaj,“ obrátila sa k Stevovi, ktorý bol teraz *jej* priateľom. Leov žalúdok zožierala kyselina, akoby sa napil octu.

„Nechceš tiež šálku... ehm, Leo?“ spýtala sa, akoby si nebola istá jeho menom.

Au, to bolelo. V hrudi ho pichlo a mal pocit, akoby mu niekto skrkvál srdce do celofánovej guľôčky.

„Ehm, vlastne... Nie.“ Neschopný nájsť slová zdvihol pohár a zatváril sa, akoby rozprávala cudzím jazykom.

Takmer pohľadavo prikývla a otočila sa k svojmu... k Stevovi. „Chceš ten čaj?“

Steve sa ospravedľujúco uškrnul. „Tiež som si dal pivo. Vôbec nechutí zle.“

„Hm,“ zamrmlala Anna a zatváрила sa nesúhlasne. Možno preto, lebo ju chcel naštváť, alebo preto, lebo to bol jeho prirodzený

inštinkt, okamžite jej tiež jedno ponúkol: „V chladničke je niekoľko *Plzní*, keby si chcela. A keď už sme tu, teším sa, že ochutnáme spolu nejaké tie miestne pívá. Napadlo mi, že by som dnes večer zašiel do *BeerGeeku*. Nechcete ísť so mnou?“

Anne sa od nadšenia rozžiarili oči, ale potom sa pozrela na Steva a úsmev jej zmizol z pier. Leovi však jej počiatočná radosť napovedala, že o jeho pozvaní na okamih vážne uvažovala.

„Ani nie, kámo,“ odvetil Steve. „Vieš, štvrtka sa nevidíme, tak by sme radšej dnešný večer strávili spolu... sami.“

Anna prikývla. „Kúpila som niečo malé pod zub.“ Odmlčala sa a Leo sa takmer rozosmial, keď videl, ako sa túžba vyhovieť priateľovi bije s prirodzeným inštinktom dobrej výchovy. „Mohol by si sa k nám... ehm... pridať, ak chceš.“ Bolo to asi to najneochotnejšie pozvanie, aké kedy dostal. Bolo mu jasné, že jeho prítomnosť je vítaná asi tak ako sibírsky závan zimy v lete.

„V pohode. Nechám vás tu, nech si to užijete, vy zamilované hrdličky. Aj tak si musím zohnať nejakú posteľ.“ Zdvihol telefón a cez aplikáciu Uber si objednal odvoz.

„Ako ju sem chceš dopraviť?“ uškrnul sa Steve.

„Zavolať som si taxi a zájdem do Ikey. Objednal som si veľa vecí on-line vrátane ich skvelého matraca, ktorý je vákuovo balený. Len si to musím vyzdvihnúť.“

Akoby vycítil, že tu už nie je vítaný, vstal a zobral si pohár s nedopitým pivom. „Tak zatiaľ.“

Dole sa zavrel vo svojej izbe a nahlas povedal: „To hádam nie je pravda!“

Štvrt roka tu bude bývať s tou nepodarenou Annou Love. Aká protivná súhra náhod má toto na svedomí?

2. kapitola

Anna zatvorila dvere kúpeľne a oprela sa o ne. Na čele sa jej objavili jemné kropaje lepkavého potu, pričom srdce jej divoko búšilo v hrudníku ako mucha narážajúca do skla. A hoci Leo z bytu odišiel už pred hodinou a vydal sa do obchodu vyzdvihnúť si objednaný tovar, pocit paniky neustupoval.

Steve, ktorý sa vrátil k návodu na zostavenie postele, si našťastie jej roztržitosť nevšimol, hoci jej trvalo neskutočne dlho, kým z tašky vybrala nákup a v kuchyni ho vytriedila.

S povzdychom dosadla na dosku záchoda. Panika ju donútila predstierať, že Lea nepozná. Prečo sa s ním jednoducho neprivilovala ako s dlhoročným priateľom? Lenže keby to urobila, vyvolalo by to nekonečné množstvo Stevových otázok a musela by mu dopodrobna vysvetľovať, odkiaľ ho pozná. A nemohla ovplyvniť, čo by Leo povedal Stevovi. Čo keby mu povedal pravdu?

Steve bol všetkým, čím Leo nebol – spoľahlivý, dôveryhodný a pokojný. Nesklamal by ju, neflirtoval by s inou ženou ani by v nej nevzbudzoval pocit, že nebude pre neho nikdy dosť dobrá. U Steva si bola istá, že ju miluje. S ďalším povzdychom sa unavene zdvihla a nervózne si zahryzla do pery. Aspoňže ju Leo neprezradil. Môže mu však veriť, že do pondelka, než Steve odletí domov, nič nepovie?

Kedy sa, dočerta, Leo začal zaujímať o pivo? Nepamätala si, že by sa niekedy predtým zmienil o pivovarníctve. *Je to divné*, usúdila.

„Anna, potrebujem, aby si mi tu pomohla!“ zavolał Steve.

„Už idem.“ Zamračila sa na svoj odraz v zrkadle, otočila kohútikom a poffkala si tvár studenou vodou. Teraz už nemôžem

robiť nič iné, len dúfať, že Leo sa bude držať bokom. Prekrížila ukazováky a prostredníky na rukách, povedala si rýchlu modlitbu a ponáhľala sa pomôcť Stevovi.

Anna vedela, že to myslí dobre a chce sa uistiť, že bude v bezpečí, keď tu zostane sama. Lenže posledné dni jej Steve pripadal trochu panovačný. *Teraz sa správam ako nevďačné decko. Ved' len kvôli mne prešiel polovicu Európy*, pripomenula si. Keď sa s ním prvý raz stretla, jeho pozornosť a láskavosť jej okamžite imponovali. Lichotilo jej, že sa o ňu zaujíma miestny ragbyový hrdina, ktorého všetci milujú.

Lenže pokiaľ by k sebe mala byť úprimná, musela by si priznať, že z jej strany to bola určitá vypočítavosť. Od prvého dňa, keď Steva zoznámila so svojou adoptívnou rodinou, medzi nich zapadol a bol veľmi obľúbený. Občas mala pocit, akoby jeho prítomnosť nahrádzala jej nedostatky. Keď bola s ním, správali sa k nej ostatní oveľa prívetivejšie než zvyčajne, hlavne muži posadnutí ragby alebo jej vrstovníci.

Na Steva sa mohla stopercentne spoľahnúť. Nikdy ju nesklamal. Bola si istá, že keby sa čo i len pozrel na inú ženu, dozvedela by sa to ako prvá, pretože by jej to sám povedal. O spoľahlivosti a úprimnosti toho vedela dosť, hlavne keď bol hlavou rodiny nehorázny záletník a flirtoval s každou sukňou, ktorá okolo neho prešla. Zavrtela hlavou. *Som hlúpa a nevďačná*, pomyslela si. Možno sa prestali snažiť obaja... No nestávalo sa toto v dlhodobých vzťahoch často?

Práve keď zamierila za Stevom do svojej budúcej spálne, ozval sa interkom.

„Dobrý deň,“ povedala váhavo.

„Dobrý deň. Veziem vám ten tovar.“

„Prepáčte?“

„Nákup. Ikea.“

Tlačidlom otvorila domové dvere. Vyšla z bytu a naklonila sa ponad zábradlie. Dole pri pootvorených dverách zahliadla muža, ako na chodbe kladie vedľa seba niekoľko objemných modrých tašiek z Ikey.

„Kde je Leo?!“ zavolala dole. Taxikár sa na ňu nechápavo pozrel.

„Ten muž, ktorému to veziete.“ Zamávala rukami, akoby to pomohlo prekonať jazykovú bariéru.

Zavrtil hlavou. „Do auta sa už nezместil, takže išiel peši.“ Muž naznačil prstami chôdzu.

Potom sa dvere zavreli a... nastalo ticho. Zadávala sa na hromadu modrých tašiek dole a následne späť k ich spoločnému bytu. Pravdepodobne to boli Leove nákupy. Ešte chvíľu počkala, či sa Leo neobjaví, a potom sa odvážila zísť po schodoch, kde našla zrolovaný matrac, v taškách uloženú posteľnú bielizeň, uteráky, nočnú lampičku, zrkadlo, niekoľko vankúšov a dve ploché škatule. Na perách sa jej objavil uštipačný úsmev – až príliš dobre si to dokázala predstaviť. Leo sa nechal uniesť nákupnou horúčkou a v taxíku preňho nezostalo miesto.

Dvere prízemného bytu sa otvorili a vyšla z nich drobná, veľmi elegantná žena v lesklom baloniaku a v topánkach na nízkych podpätkoch. Anna sa snažila necivieť na jej jemné sivé vlasy stiahnuté do úhladného drdola a upevnené ozdobnou sponou.

Pri pohľade na všetky tie tašky nahádzané priamo pred svojimi dverami nesúhlasne našpúlila pery.

„Ospravedlňujem sa,“ šepala Anna, schmatla jednu z tašiek a odtiahla ju nabok.

„To je vaše?“ spýtala sa žena bezchybnou angličtinou hlasom školenej hlásateľky a naleštenou palicou štuchla do jednej z tašiek.

„Nie. Sú... no, myslím si, že to patrí môjmu spolubývajúcemu, ale neviem, kde je.“

„Musíte to dať preč,“ vyhlásila žena a mávla pritom rukou, na ktorej sa zaleskli drahé prstene, akoby tým chcela tú hromadu odstrániť z dohľadu.

Anna s ňou síce súhlasila, no prišlo jej nespravodlivé, že by toto všetko mala za Lea vynosiť až hore sama. *Toto je pre neho typické*, pomyslela si. *Pravdepodobne si vybavil všetky nákupy, nechť sa ich odviezť domov a potom sa vydal za niečím zábavnejším.* Presne taký totiž bol Leo.

Na Annino prekvapenie sa na ňu žena usmiala. „Spýtam sa Jana, či by vám s tým nepomohol.“ S prekvapivou svižnosťou vyšla po schodoch na prvé poschodie a zaťukala na dvere. Krátko sa s niekým v češtine porozprávala a potom sa hore na schodoch objavil muž zhruba v Anninom veku, so šticou tmavých kučera-vých vlasov, starostlivo zastrihnutou bradou a s bystrými hnedými očami.

„Toto je Jan, pomôže vám,“ povedala jej žena a spokojne sa usmievala, akoby vyriešila všetky problémy vesmíru.

„Vďaka,“ prikývla Anna, ktorá bola z tohto obratu udalostí viac ako len rozpačitá.

Jan zišiel dole schodmi. „Ahoj, takže ty si tá naša nová susedka? Volám sa Jan.“ Natiahol k nej ruku.

„Anna.“

„A...“ Kývol a trikrát mľaskol, akoby v duchu počítal, „... toto je moja priateľka Michaela.“ A naozaj, na schodoch za ním sa zhmotnila krásna štíhla blondína. „Pekná, ale veľmi zvedavá,“ zašepkal a v očiach mu šibalsky zaiskrilo.

„Zdravím, susedka,“ ozvala sa žena bezchybnou angličtinou s ľahkým americkým prízvukom. Vyzerala síce drobná a krehká, ale z iskrivých sivomodrých očí jej sršala energia. „Michaela a Jan, to sme my.“ Ukázala na svojho partnera. „Tak vitajte.“

„Vďaka,“ zamumlala Anna a podvedome sa prikrčila, pretože si uvedomovala, že je takmer o meter vyššia a dvakrát širšia než drobná víla pred ňou.

„Už si sa tu zabývala?“ spýtala sa. „Nepotrebuješ s niečím pomôcť?“

„Nenechaj sa zmiast', neponúka ti pomoc, chce si len precvičiť angličtinu.“ Jan zavrtel hlavou a pousmial sa. Napriek jeho slovám však bolo zrejmé, že mu na tom dievčati záleží.

„Rada spoznávam nových ľudí,“ povedala Michaela naoko rozhorčene, štuchla ho lakťom do rebier a dodala: „No popracovať na svojej angličtine nie je nikdy na škodu, však?“

Anna prikývla a priala si byť rovnako veselá, bezstarostná a šťastná ako sebavedomá Michaela. Napadlo jej, že Leo by presne vedel, ako nadviazať rozhovor s novými susedmi. V spoločenských situáciách mu to vždy išlo, akoby sa okolo neho vznášalo zvláštne kúzlo. Snažila sa vymyslieť, ako by sa asi v tejto chvíli zachoval, ale zostala bezradná.

„Tak ideme na to?“ Michaela schmatla jednu z tašiek.

„Vďaka, ale nie sú moje,“ odvetila Anna rýchlo.

„Aha, tak čie sú?“

„Môjho spolubývajúceho.“

„Ty sa s ním nepoznáš?“ spýtala sa Michaela.

Anna otvorila ústa, ale potom pevne zovrela pery, aby pri svojej vrodenej úprimnosti nič neprezradila. Zavrtela hlavou.

„Vysvetľovala som ti, Michaela,“ prerušila ju staršia žena, „že ten byt prenajal koordinátor projektu ľuďom, ktorí sem prídu na stáž.“

„Máte pravdu, Ludmila, zabudla som. Táto dáma vie vždy všetko,“ zašepkala Michaela. „Váš byt na poschodí patrí jej.“

Pani Ludmila, len o niečo vyššia než Michaela, vystrela pleciami a významne zdvihla obočie. „Samozrejme, že viem všetko. No teraz vás, dámy, musím opustiť. Idem do divadla na balet a nesmiem prísť neskoro.“

„Prepáčte.“ Anna prikývla a schmatla jednu z tašiek, ktoré blokovali chodbu.

„Dobre sa bavte!“ zavolala za ňou Michaela, keď žena vychádzala z dverí.

Jan chcel vziať matrac, ale keďže bol zabalený v tenkom igelite ako roláda, neustále mu kĺzal z rúk.

„Na toto potrebujem ďalšie dve ruky,“ vyhlásil nakoniec.

„Jasné, zavolám priateľa, aby nám pomohol. Je hore.“

Michaela sa už vydala po schodoch, a tak ju Anna nasledovala.

O desať minút neskôr, keď s Janom vytiahli matrac na najvyššie poschodie, Steve nevyzeral vôbec nadšene.

„Mali sme mu ho tam nechať, nech si to tiež užije,“ zavrčal, keď položil matrac v Leovej spálni vedľa modrých tašiek vyrovnaných pri stene.

„Vďaka, že si nám pomohla,“ povedala Anna Michaela, ktorá napriek tomu, aká bola drobná, vyniesla jednu z veľkých tašiek až na tretie poschodie bez toho, že by sa zadýchala.

„To je v pohode. Aj tak som už dlho hľadala nejakú zámienku, aby som sa sem mohla pozrieť. Môžem vyjsť na strešnú terasu?“

„Michaela!“ Jan do nej šťuchol.

„Neprekáža ti to, všakže?“ usmiala sa na Annu a tá jej úsmev opätovala.

„Nie, pokojne choď.“ Anna na okamih zaváhala. Spontánne reakcie nebývali jej doménou, ale v tejto chvíli jej to pripadalo správne. Veď jej obaja bez mihnutia oka pomohli vynosiť hore veci, na ktoré sa Leo vykašľal. A aj tak pravdepodobne jej pozvanie odmietnu. „Nechcete... si s nami dať pohárik?“

„To by bolo skvelé,“ vyhrkla Michaela. „Môžeme si sadnúť vonku? Je úžasné mať v byte takúto terasu.“

Anna sa usmiala. „Ešte neviem...“ Zamierila ku schodom a cestou zachytila Stevov zlostný pohľad.

„Čo to má znamenať?“ zavrčal jej do ucha.

Nevšímala si ho a pokračovala ďalej. „V chladničke máme len pivo.“

„To je predsa skvelé, nie?“ poznamenal Jan nadšene. „Je to náš národný nápoj.“

Anna sa trochu uvoľnila a bola vďačná, že im môže ponúknuť niečo, čo im príde vhod. „A presne preto som tu. Chcem sa naučiť úplne všetko o pive. A potom by som rada pracovala v pivovare.“

„V ktorom?“ zaujímalo Jana.

„To vlastne ešte neviem. Dozviem sa to v pondelok na úvodnej schôdzke, kde sa zoznámime so sponzormi z jednotlivých pivovarov.“

„V Prahe máš na výber – buď overené tradičné pivovary, alebo, naopak, moderné minipivovary.“

„Viem, preto je to také vzrušujúce.“ Anna bola rozhovorom o pražských pivovaroch nadšená, aj keď počula, ako Steve ticho vrčí na konci ich malého sprievodu, ktorý sa trúsil hore schodmi. Chudák, hoci sa mu to snažila vysvetliť, nemali spoločnú vášeň pre pivo a ani jej v tomto smere nerozumel. Bolo to jej posledné spojivo s rodičmi, ktorí zomreli pri autonehode, keď mala ešte len štrnásť rokov. Potom ju vychovávali teta so strýkom. Jej otec bol hlavným pivovarníkom u Talbotovcov – v rodinnom pivovare založenom jej pradedkom. A hoci tam pracovala v kancelárii pre strýka Henryho a bratranca, ktorí podnik viedli, zúfalo túžila dostať sa k vareniu piva. Lenže nikto z nich ju nebral vážne.

Michaela dobehla k francúzskemu oknu a rýchlou češtinou čosi zavolala na Jana.

„Idem po pivo,“ povedala Anna, „zatiaľ sa posadte vonku.“ Keď Michaela s Janom vyšli na terasu, hoci nerozumela po česky ani slovo, pochopila, že sú úplne nadšení výhľadom.

„Prečo si ich sem pozývala?“ zasyčal Steve, keď s Annou zamierili do kuchyne.

„Chcela som im poďakovať za to, že mi pomohli,“ zašepkala a zrazu svoje rozhodnutie ľutovala. Bolo by to oveľa ľahšie, keby tu bol Leo... Ten jednoducho vedel, ako sa baviť s ľuďmi, ktorých vôbec nepozná. V tom naozaj vynikal.

„Nepomohli predsa tebe, ale tomu tvojmu idiotskému spoločubývajúcejmu.“

Anna musela uznať, že Steve má pravdu, a prikývla. „Lenže sú to aj moji susedia. Som tu nová a nebude pre mňa také ľahké nájsť

si tu priateľov. Okrem toho *idiotského spolubývajúceho* tu nikoho nepoznám.“ A s ním rozhodne nebude tráviť veľa času.

Po otvorení niekoľkých skriniek konečne našla poháre a zobrala z chladničky piva.

„Myslíš, že budeš v pohode?“ spýtal sa Steve. „Nepáči sa mi, že tu s tým idiotom zostaneš sama.“

„Jasné, že budem v pohode,“ odvetila Anna, rozhodnutá, že si hneď v pondelok nájde iné ubytovanie.

„Je to drzosť, ak si myslí, že si sem nechá doviezť kopu harabúrd a my mu ich povynášame hore. Ešte by sa kvôli tomu mohol naštváť. Zdá sa, že je to celkom pohodový chlapík, len trochu namyslený a sebaistý. Dúfam, že bude aspoň poriadkumilovný.“

Anna sa včas zarazila. Slovo *poriadok* totiž v Leovom slovníku neexistovalo – a už vôbec nie v jeho svete. Ako ho poznala, bol to ten najneporiadnejší človek, akého kedy stretla. Bohužiaľ, vedela, akú spúšť za sebou zanechá.

„Než odídem, porozprávam sa s ním.“

„O čom?“ chcela vedieť Anna a snažila sa potlačiť znepokojenie. Čo keď Leo niečo povie? Pokojne by bol toho schopný.

„Veď vieš... aby sa k tebe správal s rešpektom, *nešukal* tu celý zástup dievčat alebo bol aspoň diskrétny. No povedal by som, že on je presne ten typ, ktorý bude robiť práve toto.“

„Steve! Nemôžeš mu prikazovať, ako sa má správať! Čo robí, to je jeho vec.“ Anna si za chrbtom prekrížila ukazovák a prostredník. *Vďaka, Steve, že si mi nasadil do hlavy toho najhoršieho chrobáka.*

Pri predstave, že si sem Leo bude vodiť každý večer inú ženu, sťažka prehltila. Nakoniec sa však prinútila odpovedať: „Keď už sme pri tom, prečo si to o ňom myslíš? Možno má priateľku.“

Pri tej myšlienke sa jej rozhodol žalúdok, ale prečo by nemohol niekoho mať? Je to predsa Leo. Ženy ho milujú a on miluje ich. Vlastne... Lea majú radi všetci. Je hravý a bezstarostný ako šteniatko labradora.

„Poznám tento typ chlapíkov. Stavím sa, že je to playboy, ktorý so žiadnou nevydrží dlho. Záväzky a dlhodobé vzťahy mu nič nehovoria. Aspoň sa nemusím báť, že by po tebe vyštartoval.“

Anna zdvihla obočie a premýšľala, či to má brať ako urážku, alebo nie. „Prečo si to myslíš?“

„Pretože nie si jeho typ.“ Steve si ju neveriacky prezeral, akoby nechápal, prečo sa na to Anna pýta. Úprimne, dosť ju to zaboľelo.

„Vďaka,“ odsekla a prekrížila si ruky na prsiach. Po Stevových slovách si pripadala ako zvädnutý šalát, ktorý má svoj čas už dávno za sebou.

„Nehovorím, že nie si pekná. Pre mňa si.“ Steve ju objal okolo pliec, pobožkal na pery, pohladil po lícach a usmial sa na ňu. „Lenže si oveľa bystrejšia ako on. Navyše, vážne nie je tvoj typ, je na teba až prílišný vetroplach.“ Steve ju znova pobožkal a objal okolo pása. „Chcem tým povedať, že mnohým dievčatám asi pripadá príťažlivý, ale je... no, je veľmi voľnomyšlienkársky a ľahkovážny. Odísť taxíkom do Ikey, nechať si sem priviezť nákup a vyraziť hneď na pivo... Komu by to napadlo? Neviem, jednoducho na mňa pôsobí ako chlapík, ktorému ide len o zábavu.“

„A toto všetko si o ňom zistil po desiatich minútach, čo si s ním vypil jedno pivo na terase?“ spýtala sa pochybovačne Anna.

„Tieto typy jednoducho spoznáš na prvý pohľad. Teraz už pravdepodobne balí v krčme nejaké dievča. Nie som práve nadšený, že tu budeš bývať s niekým, ako je on.“

Na strešnej terase sa zatiaľ Michaela s Janom opierali o kovové zábradlie a ukazovali si orientačné body, ktoré poznali. Anna, stojaca za nimi, videla neďaleké krémové budovy s terakotovými škridlami na strechách.

„To je nádhera!“ vydýchla Michaela a posadila sa do jedného z kresielok okolo malého stolíka. „Máš odtiaľto skvelý výhľad. Tiež by sa mi páčilo mať takú terasu uprostred mesta.“

Anna prikývla, akoby chápala, o čom Michaela hovorí. Lenže nemala najmenšie tušenie, aké je to žiť v centre mesta. Od svojich štrnástich rokov – teda od smrti rodičov – v meste nebývala. Aj keď musela uznať, že Praha je jedno z najkrajších miest, ktoré kedy navštívila. Michaela sa na ňu usmiala a napila sa piva.

Nastalo trápne ticho, keď máte pocit, že sa musíte na niečo spýtať.

„Bývate v tomto dome už dlho?“ opýtala sa Anna v očividnej snahe vymyslieť nejakú rozumnú otázku. Steve jej vôbec nepomáhal, len mlčky cival na fľašu piva. Ak mala byť úprimná, spoločenská konverzácia mu nikdy práve veľmi nešla.

„Sme tu vyše dvoch rokov.“

„A tá dáma dole?“

„Myslíš pani Ludmilu?“ Michaela sa rozžiarili oči. „Je to zlatíčko. Býva tu už dlho, ale kedysi žila v Londýne, preto vie tak dobre po anglicky. Bola baletkou Kráľovského baletu a potom pracovala ako choreografka tu v Štátnej opere v Prahe.“

„Celé to tu vedie,“ usmial sa Jan. „Keď nariadi, že sa má niečo urobiť, nikto si netrúfne odporovať jej.“

„Napriek tomu je veľmi milá,“ pokračovala Michaela a spokojne sa usmievala. „Vieš, nepochádzame z Prahy a máme rodiny

veľmi ďaleko. Takže pani Ludmila je taká naša *babička*. Rada pečie a nosí nám rôzne dobroty, na Veľkú noc *veľkonočného barančeka* a na Vianoce zasa *vianočku*. To je také to sladké pečivo s hrozienkami a mandľami. A pečie tie najlepšie *koláče*, však, Jan? Je to také typické české pečivo so sladkou náplňou.“

„Zdravím! Máme tu večierok?“ Zrazu sa na terase objavil Leo. „Ahoj, som Leonardo, pre priateľov Leo.“ S ľahkosťou človeka, ktorý si je vedomý toho, že je všade vítaný, pristúpil k Janovi a natiahol k nemu ruku.

„Jan.“

Michaela sa postavila a tiež sa predstavila. „Bývame na prvom poschodí.“

„Pomohli nám sem vynosiť tvoje tašky z Ikey,“ povedala Anna našťavaným hlasom.

„Aha, ten taxikár to už doviezol? To je paráda! Takže sa dnes vyspím v posteli.“ Leo otvoril fľašu piva, ktorú si doniesol.

Anna na neho zazrela. Správal sa neuveriteľne!

„Ten matrac na šukanie bol poriadne ťažký,“ zavrčal Steve. „Nemáš zač,“ dodal urazene.

„Však je úžasné, ako ho dokážu zrolovať?“ pokračoval Leo, ktorý akoby Stevovo rýpanie ani nezaznamenal.

„A keby ste videli, ako *vyskočí*,“ zdôraznil to slovo voľnou rukou, „keď roztrhneš igelitový obal. Úžasné! A vďaka. No poznáš to, v takom obchodáku prehádzaš jednotlivé oddelenia, sem-tam niečo zoberieš a než si to uvedomíš, máš problém dotiahnuť nákup k pokladnici.“

Michaela sa zasmiala, keď si Jan súcitne povzdychol. „Tiež tak vždy dopadneme,“ usmiala sa na Lea.

Štyri kresielka pri stolíku boli obsadené, a tak sa Leo usadil na podlahu a laktami sa oprel o rozťahnuté kolená. „Takže, priatelia, povedzte nám niečo o Prahe. Čo nám môžete odporučiť tu v okolí? Je tu niekde blízko nejaká dobrá krčmička, kam si človek môže zaskočiť na jedlo? Nemám vôbec poňatia, v akej časti Prahy sme.“

„Praha 5. Vieš, že Praha sa delí na štvrtce?“

Leo zavrtil hlavou.

„Toto sú Košíře. Je to krásna rezidenčná štvrť s množstvom parkov. A tiež je celkom kopcovitá. Na ulici Pod Školou je supermarket a neďaleko naozaj dobrá krčma. Môžeme tam niekedy vyraziť spoločne. My tam chodíme aspoň raz za týždeň,“ vysvetlil Jan.

„To je skvelý nápad,“ pritakal Leo nadšene. „Aspoň sa nám ten týždeň dobre začne. Rád sa k vám pridám.“

„No, tento týždeň nemôžeme, ale budúci pondelok nám o siedmej zaľukajte,“ povedala Michaela a úsmev jej zvýraznil jamky na lícach.

Presne takto si Leo vždy našiel priateľov. Anna sa nemohla ubrániť pocitu žiarlivosti, že mu to išlo tak ľahko, pretože to na ňu vrhalo zlé svetlo.

„Toto je super bývanie,“ poznamenal a zamával fľašou piva v ruke.

„Tú strešnú terasu vám závidíme.“

„No tak kedykoľvek prídte,“ pozval ich Leo a bezstarostne mávol bez toho, aby si všimol Annin zlostný pohľad. Ani sa s nimi poriadne nepoznajú a on ich už pozýva, nech k nim prídu, kedykoľvek sa im zachce.

„Je to vážne bomba, tento byt je šikovne vyriešený. Pri pohľade zvonka by tu nikto nič takéto nečakal.“

„To máš pravdu, zvonka vyzerá bytový dom trochu zašlo,“ súhlasil Jan. „No to je tu u nás celkom časté. Navonok stará komunistická budova, ale vnútri je vidieť prácu šikovných českých rúk. Sme pyšní na to, že si vieme pretvoriť priestory na príjemné domovy. Musílkova je skvelá ulica na bývanie, krásna ukážka spojenia starého s novým. A je to tu bezpečné.“

„To je pravda,“ vložila sa do toho Michaela. „Česká republika je jednou z najbezpečnejších krajín v Európe.“

Teraz, keď tu bol Leo, prebiehal rozhovor hladko, žiadne trápne otázky typu: *Ako dlho tu bývate? Odkiaľ pochádzate?* Leo mal jednoducho úžasnú schopnosť okamžite sa s ľuďmi spriatelíť. Anna zaškripala zubami, pretože ju to štvalo.

3. kapitola

Anna si naliala kávu z prevapkávača a stuhla, keď začula kroky. Celý víkend sa úspešne vyhýbala tomu, aby zostala s Leom osamote, ale teraz bolo pondelkové ráno a Steve pred polhodinou vyrazil na dlhú cestu späť domov.

„Dobré ráno,“ pozdravil ju Leo veselo.

„Dobré ráno,“ odvetila so stiahnutým hrdlom a zámerne sa k nemu držala otočená chrbtom.

„Môžem dúfať, že zostala nejaká káva aj pre mňa?“ spýtal sa, akoby to bola tá najnormálnejšia vec na svete.

„Iste,“ precedila cez zuby a natiahla sa po hrnček. Cítila, ako sa jej zrýchluje tep, ale naliala si kávu z kanvice a do hrnčeka

priliala mlieko. Až potom sa k nemu obrátila. Možno by si z neho mala zobrať príklad a hrať ďalej tú hru, že sú dvaja cudzí ľudia.

Lenže keď sa otočila, všetko bolo inak.

V ústach jej vyschlo. Panebože!

Kde vzal, dočerta, tieto proporcie gréckeho boha? Od čias, keď ho videla naposledy, Leo značne zmužnel, ale vtedy boli oveľa mladší.

Stál tam s bledomodrým uterákom omotaným okolo bokov, ktorý zdôrazňoval zlatisté tóny jeho pokožky a svetlé chĺpky na svalnatých nohách. Hruď mal vypracovanú a pevnú, bicepsy tvrdé ako skala a – takmer zalapala po dychu, keď si všimla tmavšie chĺpky vedúce od pupka dole a miznúce pod uterákom.

Uvedomila si, že na neho uprene hľadí, ale Leo – pretože to bol skrátka celý on – sa tváril, že si to vôbec nevšúma. Tá bezstarostná, pokojná sebaistota ju z nejakého dôvodu dráždila ešte viac. Ako môže predstierať, že je všetko normálne? A prečo má ona zatiaľ pocit, že jej žalúdok je ťažký ako miešačka s betónom?

„To je pre mňa?“ spýtal sa Leo a kývol smerom k hrnčeku, ktorý stále držala v ruke.

„Ehm... áno.“ Natiahla ruku a uprela pohľad na biely hrnček a tmavú tekutinu v ňom. Dávala si veľký pozor, aby sa Leovi nepozrela do tváre alebo sa nedotkla jeho prstov.

„Kde máš toho svojho miláčika?“ spýtal sa a rozhliadal sa, akoby sa Steve skrýval niekde v skrini. Na tvári mu pohrával pobavený úsmev, akoby počul nejaký dobrý vtip.

Anna sa nadýchla, pripadala si ako tá najväčšia puritánka a Leova uvoľnenosť jej liezla na nervy. Dočerta, bolo to nespravodlivé.

„Už odišiel. Zajtra musí ísť do práce, tak vyrazil hneď ráno, aby to stihol.“

„Takže sme tu zostali sami?“ Leo sa usmial a v očiach sa mu zlomyseľne zablysko. „Ako dlho s ním chodíš?“

Anna mala nervy napnuté na prasknutie. „Dva roky, ale s tebou to nemá nič spoločné! Mal by si sa obliecť,“ vybehla na neho. „Nie je tu nikto, na koho by si urobil dojem.“

Usmieval sa na ňu. „Chýbal som ti?“

Rozzúrene sa na neho pozrela. Mohla tušiť, že to s ním nebude ľahké.

Leo sa pobavene uškrnul. „Z tvojho včerajšieho nadšeného pozdravu súdim, že o nás nevie, však?“

Anna prehltna a zavrtnela hlavou. „Nie. A nie je nutné, aby to vedel. Je to už dávno, boli sme takmer deti. Je smola, že sme sa tu takto stretli.“

„Hm, dobrá káva,“ povzdychol si slastne a zdalo sa, že ho táto situácia pobavila. „Osud je zvláštna vec,“ poznamenal, oprel sa o jednu zo skriniek a ponáľhoval sa. Anna sa usilovne snažila nevnímať, ako sa mu vlnia svaly a napína hladká pokožka.

„Na osud neverím. Je to vážne smola,“ odsekla. „No neboj sa, na dnešnej schôdzke požiadam o náhradné ubytovanie.“

„Ak je to to, čo si praješ...“ Leo pokrčil plecami, čo znovu priťahlo jej pohľad na jeho hrud'. Ako môže byť niekto taký neuveriteľne príťažlivý? Lenže potom si uvedomila, aký Leo skutočne je, čo stačilo na to, aby sa jej upokojili hormóny, ktoré nerešpektovali zdravý rozum a zrazu sa prebudili k životu. Divoko a úplne neovládateľne. Dúfala, že Leo nezbadá, ako na ňu pôsobí. Hanba pomáhala tlmiť pocity. *Preboha, veď mám priateľa*, povedala si v duchu.

„Kvôli mne sa sťahovať nemusíš. Sme dospelí a dokážeme sa správať civilizovane, však?“

Anna sa zadívala do jeho hlbokých a úprimných modrých očí. „Chceš mi naznačiť, že sa nezachováš ako džentlmen a neodstáhuješ sa?“

Na čele sa mu objavila vráska. „Ja?“ spýtal sa s údivom.

„Áno, ty.“

„Prečo by som niečo také robil? Ja nie som ten, kto má so spoločným spolunažívaním problém.“

„Leo, hovor vážne.“

„Veď hovorím vážne. Tento byt je krásny, sú tu milí susedia a verím, že z Jana a Michaely budú fajn kamaráti. Je to pekná štvrt', takže sa nechcem sťahovať inam. Navyše, už som sa tu zabýval. Som presvedčený, že spolu môžeme vychádzať priateľsky. Nebudem ti stáť v ceste.“

„A odkedy ťa zaujíma výroba piva?“ Ďalej už nedokázala potláčať zvedavosť a táto otázka z nej priam vystrelila.

Dlho sa na ňu zadívala a potom zdvihol ruky v odovzdanom geste. „Kedysi som stretol jedno dievča, ktoré veľmi rado pilo pivo, a zaujalo ma. Potom som oň stratil záujem a niekoľko rokov som robil rôzne iné veci. Lenže pred rokom a pol som sa dostal do úzkych a dal sa do reči s chlapíkom, ktorý vedie v Richmonde miestny pivovar. Potreboval pomoc...“ Pokrčil plecami. „Začal som teda pre neho rozvážať pivo a postupne som sa zapojil viac aj do výroby. Lenže bola to príliš malá firma na to, aby ma vzala na plný úväzok, zvlášť, keď nemám žiadne skúsenosti. V lete som sa však zoznámil s niekoľkými Talianmi, ktorí tiež prevádzkujú minipivovar, a trochu som im vypomáhal. A rozhodol som sa, že si založím vlastný pivovar, a tak som tu.“